

Arrest

nr. 231 467 van 20 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 20 december 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 december 2018.

1.2. Uit de gegevens in het administratief dossier en de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij in Griekenland internationale bescherming werd toegekend.

1.3. Op 9 oktober 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdend niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Deze beslissing werd op 10 oktober 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Hazara te zijn van etnische origine. U bent afkomstig van het dorp Bahayi in het district Nahur in de provincie Ghazni. Uw vader stierf aan kanker toen u nog klein was. Uw broer werd enkele jaren geleden gedood door de taliban omwille van zijn werk in een school. U was toen twaalf jaar oud en uw moeder besliste dat het niet meer veilig was voor u in Afghanistan. Ze stuurde u naar Iran waar u drie jaar bleef en werkte. Daarna reisde u verder naar Europa. U kwam aan op het eiland Lesbos (Griekenland) in de zevende of achtste maand van 2016. Op 4 oktober 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in in Griekenland. U bleef daar acht of negen maanden in het kamp Moria en reisde dan naar Athene op het Griekse vasteland. Daar woonde u zeven of acht maanden in de kelder van een huis. Toen er nieuwe vluchtelingen kwamen moest u plaats maken. Daarna woonde u twee maanden in een park. U probeerde Griekenland op illegale manier te verlaten maar werd opgepakt door de politie. In oktober 2018 kreeg u een Grieks reisdocument waarmee u naar België reisde.

U kwam aan in België op 20 december 2018 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 21 december 2018. U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u in de negende of tiende maand van 2018 de vluchtelingenstatus hebt verkregen in Griekenland.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u in de eerste plaats uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. U verklaarde dat u daar in miserabele omstandigheden woonde, eerst in het Moria kamp op Lesbos en later in een kelder en in een park in Athene (CGVS, p. 7). U kreeg toen als minderjarige onvoldoende steun van uw voogd en u kreeg niet de kans om naar school te gaan (CGVS, p. 6). Volgens uw verklaringen was het niet mogelijk om werk te vinden en werd de financiële steun van de Griekse overheid stopgezet toen u het huis in Athene moest verlaten (CGVS, p. 7-8). U verklaarde nog dat u meermaals werd geslagen toen u in het park verbleef en dat de politie uw klacht registreerde maar de dader niet vond (CGVS, p. 9).

Geen van de elementen die u aanhaalt houden verband met de criteria van de vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Uit uw verklaringen kan evenmin afgeleid worden dat uw levensomstandigheden er konden worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

U verklaarde dat uw levensomstandigheden in Griekenland verschrikkelijk waren. U verbleef aanvankelijk in een tent in het kamp Moria op Lesbos. Na protest van u en andere minderjarigen werd u na acht of negen maanden overgeplaatst naar Athene. Daar verbleef u in een kelder waarvan u zei dat het niet proper was en dat er insecten zaten. Toen er bij aankomst van nieuwe vluchtelingen plaatsgebrek was ging u in het park wonen. U verklaarde gezocht te hebben naar een andere woonplaats door te gaan informeren bij een hulporganisatie en bij de politie. Ze zeiden beide dat ze u op dat moment niet konden helpen (CGVS, p. 7). Daarna verbleef u in een park en zocht u naar manieren om het land te verlaten (CGVS, p. 7). Redelijkerwijze kan verwacht worden dat u zich daarna nogmaals zou informeren over de mogelijkheid hulp te krijgen bij het zoeken naar huisvesting. Uit uw verklaringen kan geenszins afgeleid worden dat de Griekse overheid in gebreke is gebleven wat betreft uw toegang tot huisvesting.

U verklaarde dat u bij aankomst op Lesbos een voogd toegewezen kreeg maar dat die u onvoldoende steunde (CGVS, p. 6). Gevraagd wat die persoon voor u deed, antwoordde u dat hij niets voor u deed (CGVS, p. 10). Toch verklaarde u dat uw voogd voor u een afspraak maakte bij de dokter als u medische zorg nodig had (CGVS, p. 6). U verklaarde nog dat u ook contact had met uw voogd in Griekenland (CGVS, p. 10). Dat het niet in deze voogd zijn macht lag om al uw problemen op te lossen, kan hem niet aangerekend worden.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet de kans kreeg om naar school te gaan. Toch kon u zich wel inschrijven in een school, maar door lange wachttijden kon u niet naar de les gaan (CGVS, p. 6). Uit deze verklaringen blijkt niet dat de Griekse overheid in gebreke is gebleven wat betreft uw toegang tot onderwijs. Dat de school niet de middelen had om meer lessen te organiseren, wijst niet op een nood aan internationale bescherming in uw hoofd.

Verder verklaarde u nog dat het niet mogelijk was voor u om als vluchteling werk te vinden in Griekenland (CGVS, p. 8). Het moet worden opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u Engels spreekt en dat u gewerkt heeft als kleermaker (verklaringen betreffende de procedure, vraag 2 en verklaring DVZ, vraag 12). U had dus enige werkervaring en taalkennis om op terug te vallen. Uit het feit dat u niet snel een job vond, kan niet afgeleid worden dat de Griekse overheid in gebreke blijft wat betreft uw toegang tot de arbeidsmarkt.

Verder verklaarde u dat u meermaals geslagen werd toen u in het park verbleef. U ging toen naar de politie om klacht in te dienen, maar uw zaak kreeg geen gevolg (CGVS, p. 9). Dat de politie de dader niet op korte termijn kon inrekenen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u in Griekenland op staatsbescherming kan rekenen.

In dit opzicht verschilt uw situatie als persoon die internationale bescherming geniet, fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft u binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Europese Unie zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met uw status.

Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de Europese Unie verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de Europese Unie in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Er is evenmin sprake van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt in Griekenland de vluchtelingenstatus gekregen. Deze lidstaat van de Europese Unie is gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw beschermingsstatus en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien is de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van oordeel dat, hoewel de algemene situatie en de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in een lidstaat van de Europese Unie, enkele tekortkomingen kunnen vertonen,

artikel 3 van het EVRM niet wordt geschonden als er geen sprake is van systematisch onvermogen om bijstand en structuren te bieden aan personen die internationale bescherming genieten.

Nog wijst niets in uw administratieve dossier erop dat u in Griekenland daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Griekenland.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van

de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij in Griekenland het risico loopt op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en hem te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift nog volgende stukken: de notities van zijn persoonlijk onderhoud d.d. 2 september 2019 (stuk 2), het rapport *"Integration of Refugees in Greece, Hungary and Italy. Comparative analysis"* van het Europees Parlement van 20 december 2017 (stuk 3), een arrest van het Bundesverfassungsgericht d.d. 8 mei 2017 (stuk 4), een krantenartikel *"Rellen Griekse Vluchtelingenkamp na dodelijke brand"* van De Standaard van 29 september 2019 (stuk 5), een krantenartikel *"De situatie op de Griekse eilanden is verschrikkelijk"* van De Standaard van 2 september 2019 (stuk 6) en een krantenartikel *"Kamp op Lesbos was nooit zo vol"* van NRC Handelsblad van 14 september 2019 (stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze dit artikel is geschonden. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.3.2. In de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaard omdat (i) uit zijn verklaringen en de documenten in het administratief dossier blijkt dat hij in 2018 internationale bescherming kreeg in Griekenland en (ii) hij geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, zijn basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en zijn levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.3.3. Artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)

§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(...)"

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker internationale bescherming genoot in Griekenland. Verzoeker verkreeg in 2018 de vluchtelingenstatus. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker betwist evenmin dat de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoeker haalde een aantal elementen aan waarom hij meent niet meer terug te kunnen naar Griekenland.

De Raad wijst erop dat er een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten (cf. HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland*, punt 83) en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de

Europese Unie in de hand werken. Uit het voorgaande volgt een vermoeden dat verzoeker, die in Griekenland als vluchteling werd erkend, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat hij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan zijn vluchtelingenstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat zijn levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

In de bestreden beslissing wordt op duidelijke wijze gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

"(...)

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u in de eerste plaats uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. U verklaarde dat u daar in miserele omstandigheden woonde, eerst in het Moria kamp op Lesbos en later in een kelder en in een park in Athene (CGVS, p. 7). U kreeg toen als minderjarige onvoldoende steun van uw voogd en u kreeg niet de kans om naar school te gaan (CGVS, p. 6). Volgens uw verklaringen was het niet mogelijk om werk te vinden en werd de financiële steun van de Griekse overheid stopgezet toen u het huis in Athene moest verlaten (CGVS, p. 7-8). U verklaarde nog dat u meermaals werd geslagen toen u in het park verbleef en dat de politie uw klacht registreerde maar de dader niet vond (CGVS, p. 9).

Geen van de elementen die u aanhaalt houden verband met de criteria van de vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Uit uw verklaringen kan evenmin afgeleid worden dat uw levensomstandigheden er konden worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

U verklaarde dat uw levensomstandigheden in Griekenland verschrikkelijk waren. U verbleef aanvankelijk in een tent in het kamp Moria op Lesbos. Na protest van u en andere minderjarigen werd u na acht of negen maanden overgeplaatst naar Athene. Daar verbleef u in een kelder waarvan u zei dat het niet proper was en dat er insecten zaten. Toen er bij aankomst van nieuwe vluchtelingen plaatsgebrek was ging u in het park wonen. U verklaarde gezocht te hebben naar een andere woonplaats door te gaan informeren bij een hulporganisatie en bij de politie. Ze zeiden beide dat ze u op dat moment niet konden helpen (CGVS, p. 7). Daarna verbleef u in een park en zocht u naar manieren om het land te verlaten (CGVS, p. 7). Redelijkerwijze kan verwacht worden dat u zich daarna nogmaals zou informeren over de mogelijkheid hulp te krijgen bij het zoeken naar huisvesting. Uit uw verklaringen kan geenszins afgeleid worden dat de Griekse overheid in gebreke is gebleven wat betreft uw toegang tot huisvesting.

U verklaarde dat u bij aankomst op Lesbos een voogd toegewezen kreeg maar dat die u onvoldoende steunde (CGVS, p. 6). Gevraagd wat die persoon voor u deed, antwoordde u dat hij niets voor u deed (CGVS, p. 10). Toch verklaarde u dat uw voogd voor u een afspraak maakte bij de dokter als u medische zorg nodig had (CGVS, p. 6). U verklaarde nog dat u ook contact had met uw voogd in Griekenland (CGVS, p. 10). Dat het niet in deze voogd zijn macht lag om al uw problemen op te lossen, kan hem niet aangerekend worden.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet de kans kreeg om naar school te gaan. Toch kon u zich wel inschrijven in een school, maar door lange wachttijden kon u niet naar de les gaan (CGVS, p. 6). Uit deze verklaringen blijkt niet dat de Griekse overheid in gebreke is gebleven wat betreft uw toegang tot onderwijs. Dat de school niet de middelen had om meer lessen te organiseren, wijst niet op een nood aan internationale bescherming in uwen hoofde.

Verder verklaarde u nog dat het niet mogelijk was voor u om als vluchteling werk te vinden in Griekenland (CGVS, p. 8). Het moet worden opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u Engels spreekt en dat u gewerkt heeft als kleermaker (verklaringen betreffende de procedure, vraag 2 en verklaring DVZ, vraag 12). U had dus enige werkervaring en taalkennis om op terug te vallen. Uit het feit dat u niet snel een job vond, kan niet afgeleid worden dat de Griekse overheid in gebreke blijft wat betreft uw toegang tot de arbeidsmarkt.

Verder verklaarde u dat u meermaals geslagen werd toen u in het park verbleef. U ging toen naar de politie om klacht in te dienen, maar uw zaak kreeg geen gevolg (CGVS, p. 9). Dat de politie de dader niet op korte termijn kon inrekenen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u in Griekenland op staatsbescherming kan rekenen.

In dit opzicht verschilt uw situatie als persoon die internationale bescherming geniet, fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft u binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Europese Unie zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met uw status.

Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de Europese Unie verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de Europese Unie in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Er is evenmin sprake van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt in Griekenland de vluchtelingenstatus gekregen. Deze lidstaat van de Europese Unie is gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw beschermingsstatus en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien is de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van oordeel dat, hoewel de algemene situatie en de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in een lidstaat van de Europese Unie, enkele tekortkomingen kunnen vertonen, artikel 3 van het EVRM niet wordt geschonden als er geen sprake is van systematisch onvermogen om bijstand en structuren te bieden aan personen die internationale bescherming genieten.

Nog wijst niets in uw administratieve dossier erop dat u in Griekenland daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Griekenland.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

(...)”

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

Verzoeker herhaalt zijn eerder afgelegde verklaringen met betrekking tot zijn levensomstandigheden in Griekenland, zijn toegang tot een arts, zijn toegang tot onderwijs en zijn toegang tot werk en verwijst in naar landeninformatie die aan het verzoekschrift werd gevoegd teneinde te betogen dat de Griekse overheid tekort schiet op deze vlakken (stukken 3-7). Er dient te dezen opnieuw worden gewezen op het weerlegbaar vermoeden dat een persoon die in een Europese lidstaat internationale bescherming heeft gekregen, er over voldoende of reële bescherming beschikt en dat zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

De Raad wijst er tevens op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie recent oordeelde dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. Verzoeker moet dus zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de lidstaat van de Europese Unie waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terecht komt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn

wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland*, punt 90). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (*ibid.*, punt 91).

Echter, uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen over zijn levensomstandigheden, zijn toegang tot een arts, zijn toegang tot onderwijs en zijn toegang tot werk in Griekenland niet weten te overtuigen aangezien hieruit niet kan worden afgeleid dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven. Behoudens het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gedane bevindingen, brengt verzoeker geen dwingende argumenten en concrete elementen bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten. Dat de opvang, integratie- en huisvestingsprogramma's in Griekenland niet altijd ideaal verlopen en te kort schieten, is zorgelijk, maar vormt geen reden om tot een andere conclusie te komen. In zoverre verzoeker nog verwijst naar zijn "zeer jeugdige" leeftijd en zijn medische toestand teneinde een kwetsbaar profiel aan te tonen, dient er vooreerst op gewezen dat verzoekers zeer jeugdige leeftijd gerelativeerd dient te worden, nu uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 4 februari 2019 (administratief dossier, stuk 11) blijkt dat verzoeker op datum van 22 januari 2019 ouder is dan 18 jaar, waarbij 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. Daarnaast dient erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud zelf aangeeft dat, hoewel de dokter in het vluchtelingenkamp zijn afspraak telkens uitstelde, hij in Athene toegang had tot medische zorg, maar niet ziek was en zich bijgevolg niet begaf naar een medisch centrum aldaar (administratief dossier, stuk 5, p. 6 en 9). Nergens doorheen zijn persoonlijke onderhouden maakt verzoeker melding van medische problemen, noch brengt hij enig stuk bij waaruit dergelijke problemen zouden blijken. Evenmin blijkt uit de "Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ" dat er elementen of omstandigheden waren waaruit zijn bijzonder procedurele noden blijken (administratief dossier, stuk 13). Verzoeker toont bijgevolg niet aan of hij met medische problemen kampt, laat staan wat de aard en de ernst daarvan is. Bijgevolg kan niet worden ingezien hoe verzoekers leeftijd en "medische toestand" dienstig kunnen worden aangevoerd om aan te tonen dat hij tot een bijzonder kwetsbare groep van vluchtelingen behoort.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij in Griekenland een groot risico loopt om slachtoffer te worden van racistisch geweld, hetgeen zou blijken uit zijn verklaringen en waartoe hij nog verwijst naar cijfers volgens de VN-Vluchtelingenorganisatie, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud melding maakt van het feit dat hij drie of vier keer werd geslagen (administratief dossier, stuk 5, p. 9). Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing evenwel terecht vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen kan blijken dat hij beroep kon doen op de Griekse autoriteiten. Het enkele feit dat de politie de dader niet (op korte termijn) kon inrekenen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij in Griekenland op staatsbescherming kan rekenen.

Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard die niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de situatie van personen aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de Europese Unie. Net zoals niet iedere Unieburger op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de Europese Unie. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er opnieuw op dat verzoeker de

vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

De verwijzing naar het arrest *M.S.S.* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is te dezen niet dienstig aangezien dit arrest betrekking heeft op de opvangmogelijkheden van asielzoekers in Griekenland, terwijl verzoeker in Griekenland reeds de vluchtelingenstatus geniet.

Zo verzoeker nog verwijst naar het arrest van het Duitse Bundesverfassungsgericht van 8 mei 2017 dient te worden opgemerkt dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

Verzoeker toont aldus niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 91).

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

2.3.4. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.5. Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER